

ЖУЛ ВЕРН

БУРЯ КРАЙ МАЛТА

Превод от френски: Алфред Керемидаров, 1979

chitanka.info

Беше осем часът вечерта, когато „Ферато“ отплава с достатъчно хранителни припаси, пълни шахти с въглища и урегулирани компаси. От Голямо Сиртско море до най-южната част на Сицилия, където стърчи нос Порцио ди Пало, има към шестстотин и петдесет мили. Но на този бърз кораб, чиято средна скорост надминаваше осемнадесет мили в час, бяха необходими само ден и половина, за да измине това разстояние.

През първите часове излизането от залива Сидра стана при сравнително добри условия. Макар че вятърът бе насрещен — доста силен северозападен вятър, — капитан Кьострик успя да постигне забележителна скорост. Обаче беше невъзможно да се използват ветрилата: кливерите, стакселите, четириъгълните ветрила на фокмачтата и гафелните на гроти бизанмачтата. Като всеки бързоходен кораб, „Ферато“ се клатеше доста силно.

Когато сутринта пътниците излязоха на палубата, за дванадесетте часа от тръгването вече бяха изминати над сто и двадесет мили. Вятърът продължаваше да духа от същата посока с изгледи да се засили. Слънцето се бе издигнало над бурния хоризонт и натежалата атмосфера предвещаваше близко разразяване на стихииите. „Ферато“ се движеше с пълна скорост, като образуваше две пенливи бразди с вълнореза си.

Бързането беше благоразумно и капитанът дори се питаше дали не е по-добре да се направи престой в Малта, чиито светлини щяха да се забележат привечер, към осем часа.

И наистина състоянието на атмосферата ставаше все по-застрашително. Въпреки западния вятър, който се засили след залеза на слънцето, от изток продължаваха да прииждат облаци, вече закрили три четвърти от небето. На хоризонта, до самото море, се виждаше плътна оловносива ивица, която ставаше мастилена, когато някой слънчев лъч проникнеше през нея. Няколко безмълвни светкавици вече прорязваха широкия наелектризиран облак, закръглен в горния си край с твърдо очертани тежки спирали. В същото време сякаш бе започнала борба между западния вятър и източния, който още не се чувствуваше, но разбуненото море вече се огъваше под пристъпите му: големи, високи вълни се издигаха срещу дълбокото вълнение, разпръсваха се и започваха да се различават по палубата на кораба. Към шест часа

съвсем триъгълна под тежките облаци, закрили небето. Зачуха се гръмотевици, ярки светкавици разсякоха настъпилия мрак.

В този момент „Ферато“ се намираше на около тридесет мили западно от Малта. Остров Гоцо, който е в непосредствена близост до Малта, зад два тесни канала, образувани от междинно островче, има първостепенен фар, с обсег двадесет и седем мили.

Въпреки бурното море, „Ферато“ трябваше да стигне за по-малко от час района на този фар. След като го откриеха, внимателно, без много да се доближат до сушата, можеха да се заслонят за няколко часа край него. Именно това се опита да направи капитанът, след като взе мерки да намали скоростта, за да избегне възможни повреди в корпуса или машините на кораба.

Но един час мина, а фарът още не се виждаше. Никаква суша не се мяркаше, макар че скалистите брегове на остров Гоцо са доста високи. В това време бурята се разрази с пълна сила. Топъл дъжд се изливаше на пристъпи. На хоризонта масата от изпарения, вече разкъсана от вятъра, се носеше с невероятна бързина из простора. Между облаците внезапно проблясваха звезди, които веднага угасваха, а краищата на разкъсаните облаци се влечеха по самото море като огромна метла. Тройни светкавици се забиваха във вълните и понякога обгръщаха кораба отвред, а гръмотевиците вече непрестанно тътнеха.

Досега положението бе трудно, но скоро щеше да стане тревожно. Капитанът, който знаеше, че трябва да е навлязъл поне двадесет мили в обсега на фара, не смееше да напредва повече нататък. Дори се страхуваше, че може би не го е забелязал поради високия бряг. Възможно бе в такъв случай да се намират съвсем близо до сушата. Но ако попаднеше на пръснатите канари край брега, с кораба моментално бе свършено.

Към девет часа капитанът реши да остави „Ферато“ на дрейф, със съвсем слаба скорост. Той не спря напълно машините, но намали оборотите — колкото бе необходимо, за да се подчинява корабът на кормилото и да посреща вълните с носа си. В такива условия той щеше да бъде ужасно люшкан, но поне не рискуваше да се разбие в брега.

Това продължи три часа, почти до полунощ. После времето още повече се влоши. Както често се случва при буря, борбата между противоположните ветрове, от изток и запад, внезапно спря. Вятърът се върна със страшен порив към посоката, която имаше през деня.

Възпиран в продължение на няколко часа от срещуположните течения, той стремително се понесе из проясненото небе.

— Светлина на десния борд! — извика един от дежурните моряци, застанал в подножието на бушприта^[1].

— Пълен назад! — заповяда капитанът, който искаше по-скоро да се отдалечи от брега.

Той също бе видял светлината. Прекъсваните проблясвания сочеха съвсем ясно, че това е фарът на Гоцо. Крайно време беше да се върнат в обратна посока, защото насрещните ветрове се бяха разразили с неописуема ярост. „Ферато“ се намираше може би на две мили от носа, на който фарът внезапно се бе появил.

Наредиха на механика да повиши налягането, но неочаквано машините забавиха хода си, а после съвсем спряха.

Положението се усложняваше. Имаше авария. Клапанът на водната помпа вече не действуваше, а кондензаторът работеше лошо и витлото, след няколко шумни оборота като детонация откъм кърмата, съвсем спря. Повредата бе непоправима, поне при тези условия: демонтирането на помпата би отнело няколко часа. А корабът, тласкан от бурята, можеше да попадне на скалистия бряг само след няколко минути.

— Вдигни стаксела!... И големия кливер!... Вдигни бизана!... — заповяда капитанът, който нямаше друг изход, освен да прибегне до ветрилата.

Екипажът побърза да изпълни нарежданията му, като действуваше със завидна съгласуваност. Но въпреки това положението на „Ферато“ продължаваше да е много опасно. Защото кораб с удължени форми, недостатъчна ширина, плитко газене и малка площ на ветрилата не е пригоден за плаване срещу вятъра или косо към него. Ако трябва да се движи с насрещен вятър при бурно море, той рискува да направи неуспешен завои и да се окаже с борд срещу вълните.

Именно това заплашваше „Ферато“. Освен че бе затруднен от недостига на ветрила, той не можеше да се върне на запад срещу вятъра. Постепенно тласкан към скалите, изглеждаше, че му остава само да избере мястото, където при по-добри условия да бъде изхвърлен. Но, за нещастие, поради дълбоката тъмнина капитанът никак не можеше да забележи разположението на брега.

Той знаеше само, че двата канала — Порт Камино и Саут Камино, с междинното островче помежду им отделят остров Гоцо от Малта. Но възможно ли беше да попадне на входа им сред тази тъмнина? Как да се втурне към някой от тях сред това разбесняло се море, за да потърси убежище по източното крайбрежие на острова? Или може би да стигне пристанището Ла Валета?

Само някой лоцман, местен човек, би могъл да предприеме такава опасна маневра. А сред тъмнината в бурната дъждовна нощ кой рибар би рискувал да помогне на изпадналия в беда кораб?

Въпреки всичко, сирената на „Ферато“ почна оглушително да реве сред воя на вятъра. Дадоха и три последователни топовни изстрела.

Изведнъж в развълнуваната вода откъм сушата се появи някакво смътно очертание. Беше лодка, която се приближаваше към кораба с прибрано ветрило. Сигурно някой рибар, когото бурята бе принудила да се приюти в дъното на заливчето Мелеа. Там, прислонил лодката си зад скалите и сам потърсил убежище в чудната пещера на Калипсо, която може да се сравни с Фингалската пещера в Хебридите, той бе чул рева на сирената и топовните гърмежи.

И този мъж не бе се поколебал да се притече с риск за живота си в помощ на изпадналия в беда кораб. Ако „Ферато“ можеше да бъде спасен, само той щеше да направи това.

Лодката се приближаваше бавно. На борда приготвиха въже, за да го хвърлят в момента, когато тя щеше да ги приближи. Минаха няколко минути, които изглеждаха безкрайни. Корабът бе вече само на стотина метра от брега...

Без да продума — та имаше ли време за приказки! — рибарят се втурна на мостика, сграбчи кормилото и в момента, когато, насочил нос към скалите, корабът щеше да се разбие в тях, завъртя го и навлезе в тесния проток на канала Норт Камино. Премина го с попътен вятър и за по-малко от двадесет минути се озова край източните брегове на Малта в едно по-спокойно море.

После пое с натегнати шкоти^[2] покрай сушата на половин миля от нея и към четири часа сутринта, когато първите дрезгавини на деня започваха да белеят на морския хоризонт, навлезе в канала на Ла Валета да се закотви край кея Сенглеа, до входа на военното

пристанище. Тогава капитан Кьострик се приближи и му протегна ръка:

— Вие ни спасихте, приятелю!

— Изпълних дълга си.

— Лоцман ли сте?

— Не, обикновен рибар.

---

[1] Наклонено рангоутно дърво, което стърчи пред носа. — Б.пр.

↑

[2] Въже, което служи за управляване на ветрилата. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.